



Međunarodni rezidualni mehanizam za krivične sudove (Mehanizam) osnovao je Savjet bezbjednosti Ujedinjenih nacija 22. decembra 2010. da nastavi nadležnosti, prava, obaveze i ključne funkcije Međunarodnog krivičnog suda za Ruandu (MKSJR) i Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju (MKSJ) nakon okončanja njihovih mandata 2015., odnosno 2017. godine.

SAŽETAK PRESUDE

PRETRESNO
VIJEĆE

(Isključivo za medije. Nije zvaničan dokument)

Hag, 30.06.2021.

Sažetak presude u predmetu *Tužilac protiv Jovice Stanišića i Franka Simatovića*

U prilogu sažetak presude koju je danas pročitao sudija Burton Hall

1. Pretresno veće danas zaseda da bi izreklo presudu u predmetu *Tužilac protiv Jovice Stanišića i Franka Simatovića*. Pročitaću sažetak presude i izdvojiti ključne zaključke Pretresnog veća. Pismeno obrazloženje presude uslediće što je pre moguće po završetku uređenja teksta presude. Ovakva procedura predviđena je pravilima 122(A) i (C). Pismena verzija presude, kada bude zavedena, biće jedina merodavna verzija.
2. Pre nego što iznesem zaključke Veća, želeo bih da izrazim zahvalnost svima koji su nam pomogli da ovaj predmet – u kojem se sudi po drugi put – dovedemo do završetka. Tokom celog trajanja postupka imali smo izuzetnu podršku naših sudskih službenika, zapisničara i osoblja svih relevantnih službi: jezičke službe, informatičke službe, službe za podršku i zaštitu svedoka, pritvorske jedinice, službe za opšte poslove i obezbeđenja. Vaš posao nikada nije bio lak, a postao je još teži zbog pandemije COVIDA-19. Pretresno veće vam izražava svoju zahvalnost.
3. U vođenju ovog predmeta zadatak su nam svojim iskustvom, veštinom i profesionalnošću olakšali g. Stringer, gđa Harbour, g. Jordash, g. Bakrač, g. Petrović i njihovi timovi. Ovo je poslednji put da se sastajemo u ovoj sudnici. Zahvaljujemo vam na vašem profesionalizmu, pragmatizmu i kolegijalnosti, koji su Pretresnom veću bili od velike pomoći.
4. Pre nego što pređem na suštinu današnje odluke, molim sve koji ovo prate u sudnici i van nje da, a čiji je maternji jezik jedna od jezičkih varijanti koje se govore u državama koje su činile bivšu Jugoslaviju, da uvažavaju činjenicu da ako ja kao govornik engleskog jezika netačno izgovorim ime nekih lica i mesta, time ne želim nikoga da uvredim.



5. Ovaj predmet ima dugačku istoriju. Postupak pred Međunarodnim krivičnim sudom za bivšu Jugoslaviju započeo je 2003, pre 18 godina, kada je protiv optuženih podignuta optužnica i kada su oni prebačeni u Tribunal. Prvo suđenje zaključeno je 30. maja 2013. oslobađajućom presudom po svim tačkama optužnice. U decembru 2015, Žalbeno veće Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju ukinulo je oslobađajuće presude i naložilo ponovno suđenje u ovom predmetu.

6. Tom odlukom započelo je novo suđenje pred Mehanizmom, što je zahtevalo da optuženi ponovo prvi put stupe pred sud, kao i da se ponovi pretretresni postupak. Tokom ponovljenog suđenja, Pretresnom veću je predočeno 145 svedoka, uključujući 80 svedoka koji su svedočili u živo, a Veće je takođe usvojilo u spis više od 6.300 dokaznih predmeta. Veće je takođe izdalo gotovo 450 odluka i naloga. Današnja izreka – posle koje će uslediti i pismeno obrazloženje – biće naša poslednja odluka.

7. Ovaj predmet odnosi se na Jovicu Stanišića, koji je bio zamenik načelnika, a potom i načelnik Službe državne bezbednosti Srbije, i na Franka Simatovića, jednog od glavnih obaveštajaca te službe. Tužilaštvo im stavlja na teret ratne zločine i zločine protiv čovečnosti, uključujući ubistvo, deportaciju, prisilno premeštanje i progon, za koje se tvrdi da su ih počinile srpske snage u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini u periodu od aprila 1991. do decembra 1995. Tužilaštvo tvrdi da su se u Hrvatskoj ti zločini odigrali na teritoriji bivših srpskih autonomnih oblasti Krajine i Slavonije, Baranje i Zapadnog Srema. U Bosni i Hercegovini, optužnica se bavi samo zločinima za koje se navodi da su izvršeni u opštinama Bijeljina, Zvornik, Bosanski Šamac, Doboj i Sanski Most, kao i na području u blizini sela Trnovo.

8. Tužilaštvo ne tvrdi da su optuženi fizički počinili ratne zločine i zločine protiv čovečnosti za koje se oni terete u optužnici. Tužilaštvo zapravo tvrdi da su oni te zločine počinili time što su učestvovali u udruženom zločinačkom poduhvatu. Alternativno, tužilaštvo navodi da su optuženi odgovorni za planiranje, naređivanje i/ili pomaganje i podržavanje izvršenja tih zločina.

9. Na početku, Pretresno veće napominje da su mu predočeni obimni dokazi u vezi sa istorijskim i političkim događajima, odnosno sa kontekstom sukoba koji je zahvatio bivšu Jugoslaviju u periodu od 1990. do 1995. godine. Iako je te dokaze detaljno proučilo, Pretresno veće ne smatra da je njegov zadatak da napiše definitivnu istoriju raspada Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije. Na istoričarima je da utvrde istorijske traume, da definišu složene političke i društveno-ekonomske razloge, burne procese političke transformacije, međusobno sukobljene političke programe, kao i nade i težnje naroda koje uvek prate raspad jedne države.



10. Zadatak ovog Pretresnog veća bio je vrlo konkretan. Trebalo je utvrditi da li optuženi snose individualnu krivičnu odgovornost za krivična dela ubistva, deportacije, prisilnog premeštanja i progona, za koja se oni terete u optužnici.

11. U vreme relevantno za krivična dela za koja se tereti u optužnici postojalo je stanje oružanog sukoba. Dokazi izvedeni na suđenju takođe jasno pokazuju da se u tom periodu sprovodio rasprostranjeni i sistemski napad na civilno stanovništvo nesrpske nacionalnosti na područjima Hrvatske i Bosne i Hercegovine, relevantnima za optužnicu.

12. Počev od napada na selo Kijevo u Srpskoj Autonomnoj Oblasti Krajina, u avgustu 1991, postoji jasan obrazac zločina i nasilnih radnji koje su u selima u Krajini sa većinskim hrvatskim stanovništvom činile srpske snage, uključujući pripadnike Jugoslovenske narodne armije, jedinica Milicije Krajine i Teritorijalne odbrane. Posledica tih napada bilo je masovno iseljavanje većeg dela nesrpskog stanovništva sa tog područja. Hrvatska imovina je pljačkana, kuće spaljivane, crkve i škole razarane, a hrvatski civili bili su zlostavljani, proizvoljno zatvarani, premlaćivani, proterivani ili ubijani. Sela su sravnjivana sa zemljom, a njihovi hrvatski stanovnici proterivani. U presudi se iznose detaljne konstatacije u vezi s brutalnim ubijanjem civila nesrpske nacionalnosti i drugim zločinima i nasilnim radnjama koje su srpske snage počinile od oktobra do decembra 1991. na području Hrvatske Kostajnice, između ostalog u blizini sela Baćin, kao i u selima Vukovići, Poljanak, Lipovača, Saborsko, Škabrnja i Bruška.

13. Istovremeno, u avgustu 1991. pojačani su napadi na sela s većinskim hrvatskim stanovništvom u Srpskoj Autonomnoj Oblasti Slavonija, Baranja i Zapadni Srem, pri čemu su srpske snage zauzimale gradove i sela na tom području. Te snage uključivale su Jugoslovensku narodnu armiju, lokalne jedinice Teritorijalne odbrane, lokalnu policiju i paravojne grupe, kao što je Arkanova Srpska dobrovoljačka garda. Posle tih napada, u naseljima s većinskim hrvatskim stanovništvom zavladao bi teror. Lokalno nesrpsko stanovništvo bilo je izloženo zlostavljanju, maltretiranju, proizvoljnom zatvaranju i prisilnom radu, a njihova imovina i verski objekti pljačkani su i spaljivani. U presudi se iznose detaljne konstatacije u vezi sa brutalnim ubijanjima nesrpskih civila, zatvorenih u policijskoj stanici u Dalju i u centru za obuku u Erdutu, koja su u periodu od septembra do decembra 1991. izvršili arkanovci i druge srpske snage. Posle nasilnog zauzimanja gradova i sela na tom području, nesrpsko stanovništvo bilo je proterivano ili mu ne bi preostalo ništa drugo osim da pobjegne od nasilja.

14. Što se tiče Bosne i Hercegovine, sličan obrazac zločina pojavio se počev od aprila 1992, nakon što bi srpske snage, uključujući Jugoslovensku narodnu armiju i paravojne jedinice, nasilno zauzele gradove i



sela u opštinama Bijeljina, Zvornik, Bosanski Šamac, Doboj i Sanski Most. Civili, prvenstveno bosanski Muslimani i bosanski Hrvati, ubijani su, premlaćivani i zlostavljani na druge načine, proizvoljno hapšeni i zatvarani, mučeni i izlagani prisilnom radu i seksualnom nasilju. Njihova imovina je pljačkana i spaljivana, a verski spomenici razarani.

15. U Bijeljini, prvoj opštini koju su u aprilu 1992. zauzele srpske snage, teror su zavele paravojne grupe, kao što su Arkanova Srpska dobrovoljačka garda, Beli orlovi i Mauzerova Srpska nacionalna garda, zajedno sa pripadnicima lokalne policije. Pripadnici tih grupa vršili su krivične radnje velikih razmera i terorizali kako nesrpsko stanovništvo tako i one Srbe koje su smatrali nelojalnima. Pljačkali su, ubijali, silovali i proizvoljno zatvarali i zlostavljali nesrbe u raznim zatočeničkim objektima na području opštine. Tokom narednih meseci, velik broj bosanskih Muslimana napustio je opštinu usled kampanje terora, nasilja i zlostavljanja.

16. Tokom i neposredno nakon napada na Zvornik u aprilu 1992, srpske snage, uključujući paravojne grupe kao što su Arkanova Srpska dobrovoljačka garda, šešeljevci, Žute ose i lokalne vlasti bosanskih Srba, ubijale su i proterivale lokalno nesrpsko stanovništvo iz opštine. U opštini Zvornik formirani zatočenički objekti, u kojima su mnogi nesrbi držani u veoma lošim uslovima, premlaćivani, zlostavljani, mučeni i ubijani. Zbog tih zločina i nasilnih radnji većina bosanskih Muslimana bila je prinuđena da napusti opštinu.

17. Ovaj obrazac zločina ponovljen je u Bosanskom Šamcu nakon što su srpske snage, uključujući paravnojne grupe, zauzele opštinu u aprilu 1992. Širom opštine izvršena su brojna zlodela protiv nesrpskog stanovništva, uključujući pljačkanje, silovanje i uništavanje verskih objekata i spomenika kulture. Srpske snage proizvoljno su zatvarale bosanske Muslimane i bosanske Hrvate u najmanje šest zatočeničkih objekata u opštini Bosanski Šamac, gde su zatočenici držani u nehumanim uslovima, podvrgavani prisilnom radu, teškim zlostavljanjima, čestim premlaćivanjima i mučenju, prisiljavani da vrše seksualne radnje, i ubijani. Dana 7. maja 1992, ili približno tog datuma, 16 bosanskih Muslimana i bosanskih Hrvata ubijeni su u zatočeničkom objektu u selu Crkvina. Zbog tih zločina i nasilnih radnji, koje su srpske snage počinile za vreme i nakon zauzimanja Bosanskog Šamca, većina nesrpskog stanovništva bila je prinuđena da napusti opštinu.

18. Isti obrazac zločina nastavio se kada su srpske snage, uključujući paravojne grupe, zauzele Doboj u maju 1992. Nesrpsko stanovništvo bilo je zlostavljano, njihove kuće pljačkane, a verski spomenici uništavani. U celoj opštini formirani su brojni zatočenički centri, u kojima su civili, bosanski Muslimani i bosanski Hrvati, držani u jezivim uslovima, teško zlostavljani, premlaćivani, korišteni za prisilni rad,



mučeni i ubijani. Dana 12. jula 1992, pripadnici srpskih snaga ubili su 16 nerpskih civila tako što su ih upotreбили kao živi štit. Zbog takvih životnih uslova i brojnih zločina i nasilnih radnji usmerenih protiv bosanskih Muslimana i bosanskih Hrvata iz Doboja oni su bili prinuđeni da odu iz opštine.

19. Nakon što su srpske snage zauzele Sanski Most u maju 1992, pokrenuta je kampanja terora protiv nesrpskog stanovništva u opštini. Njihovi domovi i verski spomenici su uništavani, a civili bosanski Muslimani proterivani su ili ubijani. Sprovodila se diskriminatorna politika, a lokalni bosanski Muslimani i bosanski Hrvati su proizvoljno hapšeni, zlostavljani i zatočavani u užasnim uslovima. U septembru 1995, Arkanova Srpska dobrovoljačka garda ubila je velik broj nesrpskih civila u Trnovi i Sasini. U julu 1995, u toku operacije Treskavica/Trnovo, paravojna grupa Škorpioni ubila je šest muškaraca i dečaka Muslimana.

20. Pretresno veće konstatuje da je tužilaštvo, u vezi sa gore navedenim događajima, dokazalo van razumne sumnje navode koji se odnose na ubistvo, zločin protiv čovečnosti i kršenje zakona i običaja ratovanja, za koje se tereti u tačkama 2 i 3 optužnice.

21. Pošto je razmotrilo okolnosti u vezi sa odlaskom nesrpskih civila s područja u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini na koja se odnosi optužnica, Pretresno veće takođe konstatuje da su ispunjeni kriterijumi za obeležja krivičnog dela deportacije i drugih nehumanih dela (prisilno premeštanje), zločin protiv čovečnosti, za koja se tereti u tačkama 4 i 5 optužnice.

22. Pretresno veće dalje konstatuje da su ubistva i prisilna premeštanja vršena s diskriminatornom namerom i da stoga ispunjavaju kriterijume za obeležja krivičnog dela progona, zločin protiv čovečnosti, za koje se tereti u tački 1 optužnice.

23. Pretresno veće smatra da sistematski obrazac krivičnih dela koja su srpske snage izvršile protiv nesrpskih civila predstavlja najuverljiviji dokaz koji ukazuje na postojanje zajedničke zločinačke svrhe.

24. Iz razloga navedenih u presudi, Pretresno veće je uvereno da je od barem od avgusta 1991. postojao udruženi zločinački poduhvat. Zajednička zločinačka svrha ovog poduhvata bila je da se izvršenjem krivičnih dela za koja se tereti u optužnici većina nesrpskog stanovništva prisilno i trajno ukloni sa navedenih područja. Tu zajedničku zločinačku svrhu delili su određeni visoko pozicionirani politički, vojni i policijski rukovodioci iz Srbije, srpskih autonomnih oblasti Krajine i Slavonije, Baranje i Zapadnog Srema, kao i iz Srpske Republike Bosne i Hercegovine, kasnije preimenovane u Republiku Srpsku.



25. Pretresno veće sada će se osvrnuti na pitanje da li su optuženi učestvovali u ovom udruženom zločinačkom poduhvatu i delili nameru njegovih učesnika. U optužnici se tvrdi da su optuženi učestvovali u udruženom zločinačkom poduhvatu time što su obezbeđivali kanale veze među ključnim učesnicima u udruženom zločinačkom poduhvatu u Beogradu i na lokalnom nivou, kao i time što su rukovodili i organizovali formiranje, finansiranje, obuku, logističku podršku i druge vrste značajne pomoći ili podrške različitim srpskim snagama, uključujući specijalne jedinice Službe državne bezbednosti Srbije, koje su učestvovale u činjenju gore opisanih zločina.

26. U vezi sa srpskim snagama u Srpskoj Autonomnoj Oblasti Krajina, kao što se objašnjava u presudi, Pretresno veće konstatuje da su obojica optuženih u prvoj polovini 1991. bili uključeni u obezbeđivanje nekog oblika pomoći lokalnim bezbednosnim strukturama, uključujući pomoć u obučavanju pripadnika policije Krajine, Teritorijalne odbrane Krajine i drugih dobrovoljaca u kampu u Golubiću, a kasnije i u Kninskoj tvrđavi. Međutim, tužilaštvo nije dokazalo van razumne sumnje da je zajednička zločinačka svrha postojala pre avgusta 1991. Shodno tome, Pretresno veće se nije uverilo da su optuženi takvim postupanjem doprineli ostvarivanju zajedničke zločinačke svrhe.

27. Pretresno veće izvelo je sličan zaključak u vezi sa bilo kakvim eventualnim doprinosom optuženih u odnosu na srpske vlasti i snage u Srpskoj Autonomnoj Oblasti Slavonija, Baranja i Zapadni Srem.

28. Što se tiče srpskih snaga u Bosni i Hercegovini, Pretresno veće smatra da je Stanišić često bio u kontaktu sa Radovanom Karadžićem pre i posle formiranja Republike bosanskih Srba. Međutim, nema dovoljno pouzdanih dokaza koji bi van razumne sumnje pokazivali prirodu i vrstu eventualne konkretne pomoći koju su optuženi pružali Karadžiću ili drugim navodnim učesnicima udruženog zločinačkog poduhvata, a u vezi sa uspostavljanjem odvojenih srpskih policijskih i vojnih struktura u Bosni i Hercegovini.

29. Iz razloga izloženih u presudi, Pretresno veće nadalje konstatuje da tužilaštvo nije van razumne sumnje dokazalo da su optuženi doprineli ostvarivanju zajedničke zločinačke svrhe time što su rukovodili i organizovali formiranje, finansiranje, obuku, logističku podršku i druge vrste značajne pomoći ili podrške paravojnim jedinicama, uključujući Srpsku dobrovoljačku gardu, na čelu s Arkanom, ili Škorpione, a u vezi sa njihovim izvršenjem zločina za koje se tereti u optužnici.

30. Kada je reč o specijalnim jedinicama Službe državne bezbednosti Srbije, tužilaštvo tvrdi da su Stanišić i Simatović imali ovlašćenja nad ovim jedinicama, poznatim kao Frenkijevci ili Crvene beretke, odnosno, kratko, Jedinica, te da su Jedinicu koristili za izvršenje krivičnih dela koja su doprinosila



ostvarenju zajedničke zločinačke svrhe. Tužilaštvo tvrdi da su optuženi 4. maja 1991. formirali Jedinicu, koja je pod kontrolom obojice optuženih i komandom Simatovića postojala tokom celog predmetnog perioda, i da su njeni pripadnici činili zločine.

31. Pretresno veće se uverilo da su optuženi učestvovali u formiranju jedinice za posebne namene pod ovlašćenjem Službe državne bezbednosti Srbije, i da su tom jedinicom rukovodili. Formiranje jedinice započelo je u leto 1991. sa obukom regruta u kampu Golubić kod Knina. Najkasnije u avgustu ili septembru 1991, Simatović je odabrao oko 28 najboljih polaznika i instruktora kako bi formirao specijalnu jedinicu koja će tajno delovati pod kontrolom Službe državne bezbednosti Srbije. Ti pripadnici Jedinice odvedeni su u Beograd, a zatim u kamp Ležimir na Fruškoj gori u Srbiji i u kamp Pajzoš u Iloku u Hrvatskoj, gde su nastavili zajedničku obuku i obučavali druge tokom prvog dela 1992. Međutim, tužilaštvo nije van razumne sumnje dokazalo da su pripadnici Jedinice, ili drugi koje su oni obučavali, učestvovali u zločinima u Hrvatskoj koji se mogu pripisati optuženima.

32. Što se tiče zločina počinjenih u Bosni i Hercegovini, Pretresno veće konstatuje da su u martu 1992. pripadnici Jedinice obučili grupu od približno 18 muškaraca iz Bosanskog Šamca. U ovom periodu obučena je, a kasnije integrisana u Jedinicu, još jedna grupa, koja je uključivala bivše pripadnike specijalne policije Srećka Radovanovića, zvanog Debeli, i Slobodana Miljkovića, zvanog Lugar.

33. Pretresno veće konstatuje da su 11. aprila 1992. pripadnici Jedinice, među kojima su bili Debeli, Lugar i Dragan Đorđević, zvani Crni, iz Pajzoša doleteli vojnim helikopterom do jednog sela u blizini Bosanskog Šamca. Ovim pripadnicima Jedinice i drugima pridružila se grupa meštana iz Bosanskog Šamca. Po dolasku, ova grupa je prepotčinjena Jugoslovenskoj narodnoj armiji i dobijala je naređenja od lokalnog komandanta.

34. Kako se opisuje u presudi, ovi ljudi učestvovali su i u počinjenju krivičnih dela za koja se tereti u optužnici u vezi sa Bosanskim Šamcem. Međutim, ti dokazi nisu dovoljni da bi se utvrdilo da su optuženi nad njima imali ovlašćenja ili da su im izdavali instrukcije i pružali podršku tokom vršenja tih krivičnih dela. No ipak, Pretresno veće smatra da su optuženi, time što su obučavali i rasporedili pripadnike Jedinice i lokalne Srbe iz Bosanskog Šamca kako bi oni učestvovali u preuzimanju vlasti u opštini, obezbedili praktičnu pomoć, što je imalo značajnog uticaja na izvršenje krivičnih dela u Bosanskom Šamcu.



35. Iz razloga objašnjenih u presudi, tužilaštvo nije van razumne sumnje dokazalo da su optuženi, osim u vezi sa Bosanskim Šamcem, korišćenjem jedinica za posebne namene Službe državne bezbednosti Srbije doprineli ili obezbedili praktičnu pomoć u izvršenju krivičnih dela za koja se tereti u optužnici.

36. Kad je reč o nameri optuženih, Pretresno veće konstatuje da je Stanišić imao detaljna saznanja o događajima na terenu u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini tokom celog perioda na koji se odnosi optužnica. Pretresno veće konstatuje da je i Simatović imao neograničen pristup informacijama o događajima na terenu budući da je jedan od njegovih osnovnih zadataka u periodu iz optužnice bio prikupljanje obaveštajnih podataka. Pošto je razmotrilo sveukupne dokaze i s obzirom na razmere i obrazac krivičnih dela koja su srpske snage izvršile tokom i nakon operacija na područjima iz optužnice, Pretresno veće konstatuje da je van razumne sumnje dokazano da su obojica optuženih znali za kampanju ubistava, progona i prisilnih premeštanja, usmerenu protiv nesrpskog stanovništva u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini u periodu na koji se odnosi optužnica.

37. Ako se dokazi sagledaju u kontekstu kontakata optuženih i njihovih opsežnih i detaljnih saznanja o događajima koji su se odvijali na terenu u periodu iz optužnice, jedini razuman zaključak koji se iz dokaza može izvesti jeste da su optuženi isto tako znali da su učesnici u udruženom zločinačkom poduhvatu delili nameru da se sa velikih područja u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, izvršenjem krivičnih dela iz optužnice, prisilno i trajno ukloni većina nesrpskog stanovništva.

38. Pretresno veće može da izvede zaključak o postojanju neke konkretne činjenice, od koje zavisi krivica optuženog, iz posrednih dokaza. Međutim, to mora da bude jedini razumni zaključak koji bi se iz predloženih dokaza mogao izvesti. Ako postoji neki drugi zaključak, koji se na osnovu dokaza takođe može razumno izvesti, ne može se doneti zaključak o krivici van razumne sumnje. Pošto je razmotrilo sveukupne dokaze, Pretresno veće nije utvrdilo da je jedini razumni zaključak na osnovu dokaza taj da su Stanišić i Simatović delili nameru da doprinesu ostvarenju zajedničke zločinačke svrhe. Shodno tome, iz razloga obrazloženih u presudi, tužilaštvo nije van razumne sumnje dokazalo da su optuženi učestvovali u udruženom zločinačkom poduhvatu.

39. I pored toga, Pretresno veće se uverilo da su optuženi pružali praktičnu pomoć, što je imalo značajan uticaj na izvršenje krivičnih dela ubistva, prisilnog premeštanja i progona, počinjenih u Bosanskom Šamcu i da su znali da njihove radnje pomažu u izvršenju tih krivičnih dela. Shodno tome, Pretresno veće konstatuje da su oni krivično odgovorni za pomaganje i podržavanje izvršenja krivičnih dela u Bosanskom Šamcu. Pretresno veće smatra da optuženi nisu odgovorni za planiranje, naređivanje ili pomaganje i podržavanje bilo kog drugog krivičnog dela iz optužnice.



40. Iz navedenih razloga, kao i razloga iznetih u presudi, Pretresno veće konstatuje da su Jovica Stanišić i Franko Simatović odgovorni na osnovu člana 7(1) Statuta MKSJ-a za pomaganje i podržavanje krivičnih dela ubistva, deportacije, prisilnog premeštanja i progona, počinjenih u Bosanskom Šamcu. Pretresno veće stoga konstatuje da su Jovica Stanišić i Franko Simatović krivi po tačkama 1 do 5 optužnice.

41. Pošto je razmotrilo sve relevantne faktore, Pretresno veće izriče Jovici Stanišiću jedinstvenu kaznu od 12 godina zatvora, a Franku Simatoviću jedinstvenu kaznu od 12 godina zatvora. U skladu s pravilom 125(C), g. Stanišiću i g. Simatoviću će se u izdržavanje kazne uračunati vreme koje su proveli u pritvoru čekajući na predaju MKSJ-u, a takođe i vreme tokom prvog suđenja i žalbenog postupka, kao i tokom ovog ponovljenog suđenja. Prema pravilu 127(C), g. Stanišić i g. Simatović ostaće u pritvoru Mehanizma dok se ne dovrši organizovanje prebacivanja u države u kojima će izdržavati svoje kazne.

42. Suđenje u predmetu *Tužilac protiv Jovice Stanišića i Franka Simatovića* ovim je završeno. Pismeno obrazloženje ove presude biće zavedeno što je pre moguće. Sednica je završena.

Za više informacija stupite u kontakt sa Službom za odnose s javnošću

u Arushi, Tel.: +255 (0)27 256 5376

u Haagu, Tel.: +31 (0)70 512 5691

Email: mict-press@un.org

Pratite nas na [Facebooku](#), [Twitteru](#), [YouTubeu](#), [LinkedInu](#)

www.irmct.org